

незастосуванні санкції. Правовий нігілізм певною мірою поширюється і на людей закону, що породжує зневіру в реалізації основних громадянських принципів: недоторканості особистості, рівності всіх перед законом та інших.

4. Відчуження населення та інших суб'єктів від держави і його інститутів у випадку, коли існуючі закони не відповідають інтересам або можливостям суспільства.

Вирішення юридичного конфлікту – це подолання основної суперечності на користь сторін, усунення його на рівні причин конфлікту самими конфліктуючими сторонами або шляхом підключення третьої сторони (посередника). Вирішення конфлікту передбачає розробку окремої моделі. Модель вирішення конфлікту – це сукупність певних методик його подолання, яка безпосередньо залежить від результатів діагностики конкретного конфлікту.

Є чотири принципові моделі, за допомогою яких конфліктуючі сторони можуть вирішити свої суперечності і вийти із стану конфлікту: силовий (одностороннє домінування), роз'єднання сторін, компроміс, інтегральна модель і можлива і симбіозна модель як певна комбінація названих способів.

Взагалі, юридичний конфлікт необхідно виводити із загального поняття конфлікту. Юридичний конфлікт є протиставленням суб'єктів права з суперечливими правовими оголошеннями, що виникло у зв'язку із створенням, реалізацією, застосуванням, зміною, порушенням або тлумаченням права. Юридичним конфліктом є змішані, перехідні форми протиставлення, що мають хоч би один елемент (суб'єкти, об'єкт, суб'єктивну сторону (мотивацію) або об'єктивну сторону протидії) юридичного характеру, за якого сторони або треті особи обов'язково вдаються до необхідної юридичної процедури (юридизація конфлікту), що дозволяє надалі завершити його шляхом припинення або вирішення юридичним способом.

Список використаних джерел:

1. <https://studfiles.net/preview/5561954/page:36/>
2. https://m.stud.com.ua/33279/pravo/faktori_provokuyut_yuridichni_konflikti_tipologiya_konfliktiv
3. https://lubbook.org/book_662_glava_40_JUridichn%d1%96_konfl%d1%96kti:_%d1%97kh_s.html
4. Кривцова В.М. Методологічне підґрунтя аналізу конфліктів юридичної галузі //Проблеми законності: Респ. міжвідом. наук. зб. /Відп. ред. В.Я. Тацій. –Харків: Нац. юрид. акад. України, 2003. – Вип. №59. – С.204-212.
5. <http://www.info-library.com.ua/books-text-8144.html>

**Курсант 101 навчальної групи
(Прикарпатський факультет) НАВС**

Лук'янович Яна Олександрівна¹

НЕДЕМОКРАТИЧНІ ПОЛІТИЧНІ РЕЖИМИ

Недемократичний режим – це вид державного режиму, згідно з яким державна влада концентрується в руках однієї особи або групи осіб та реалізується більш строгими способами шляхом порушення прав і свобод людини та ліквідуванням спроможностей для вільного волевиявлення інтересів різних груп населення.

Недемократичному режиму характерні такі основні ознаки:

- надлишкове зосередження в центр державної влади, її зосередження в руках однієї особи або групи осіб, неконтрольованої народом;
- відсутність правових систем та інших запорук реалізації прав і свобод суспільства;
- повне контролювання держави усіх сфер громадського життя;

¹ Науковий керівник: *Онищук І.І.*

- нехтування інтересів національних меншин та інших громад населення, релігійних переконань суспільства;
- використання неправових прийомів виконання державної влади та насильницьких методів правління.

Виокремлюють наступні недемократичні режими правління: авторитарний, тоталітарний, фашистський, деспотичний, расистський, охлократичний, диктаторський, теократичний.

Тоталітарний політичний режим – характеризується абсолютним контролем держави над всіма сферами суспільного життя, абсолютною покорою людини політичній владі та панівній ідеології [1, с. 327]. До прикладу, сталінізм у СРСР. Тоталітарна влада поширює контроль на всі сторони життя людини, включаючи сімейні відносини і сферу відпочинку. Як відзначила Х. Арендт, при тоталітаризмі був реалізований принцип: "приватною особою залишається тільки той, хто спить" [2, с. 127]

Головними рисами тоталітаризму є:

- домінування суцільного державного світогляду;
- перебільшений контроль держави над економікою;
- панування держави всіма видами зброї;
- присутність єдиної всеосяжної партії, якою керує лідер;
- відсутність місцевого управління;
- суцільний нагляд за людиною від народження до самої смерті.

Потрібно окремо виділити різновид тоталітарного політичного режиму – фашизм. Фашизм – це військово-політичний режим, відкрита терористична диктатура, заснована на націоналістичній ідеології про перевагу одних націй над іншими, що характеризується крайньою агресивністю (Нациська Німеччина 1933 – 1945 р., Фашистська Італія 1922 – 1943 р.) [3, с. 47].

На даний момент не має держав із строгими фашистським режимом. Проте є країни, в яких спостерігаються замаху цієї ідеології.

Провідними властивостями є:

- ліквідація демократичних прав і свобод людини;
- об'єднання системи державних органів, які здійснюють управління суспільством із монополіями;
- занепад центральних та місцевих органів влади, зростання – спеціальних;
- культ насилля;
- жорстокий контроль держави над всіма сферами суспільного життя.

Авторитарний політичний режим – це такий режим, в якому державна влада зосереджується в руках панівної верхівки особливими методами і засобами здійснення державної влади. Такий режим притаманний для Чилі (режим Піночета).

Ключові особливості цього режиму:

- вся повнота влади зосереджується в руках невеликої кількості осіб (тиран, олігархічна група);
- відсутність жорстокого контролю над громадянством та практичне не вторгнення в економіку;
- в країні можуть функціонувати закони, які лише необхідні для верхівки;
- політична еліта формується шляхом призначення зверху (за принципами родинних зв'язків, товариських стосунків, поділу поглядів, а не на конкурентній основі) [3, с. 47].

- допущення існування багатьох політичних партій, але за умови їхнього підпорядкування державі.

Деспотичний режим – це режим при монархічній формі правління, при якому вся повнота влади належить одному володарю – деспоту, який самостійно розпоряджається владою. Існував, приміром в країнах Азії, Африки, Середземномор'я і Близького Сходу.

Основні риси даного режиму:

- необмежена влада деспота;
- покора та виконання волі правителя;
- жорстоке придушення обурення і незгоди підвладних;
- нерегламентованість покарань (спалення, повішення на площі).

Тиранічний режим – це такий режим, який встановлюється на одноосібному управлінні і в ході територіальних завоювань. На відміну від деспотичного режиму, влада часто встановлюється шляхом насилля та зрушення законної влади.

Головні ознаки:

- наявність намісника;
- встановлення насильницьким шляхом, в процесі територіальних завоювань;
- здійснення постійного насильства, в тому числі над релігією і звичаями народу;
- закони не діють, тому що не створюються;

Теократія – це така форма правління, за якої вся державна влада належить духовенству. Ватикан, сувереном якої є Папа Римський – прямий приклад теократичної держави.

Расизм – це такий політичний режим, що реалізується на поділі суспільства на різні групи за особливостями зовнішнього вигляду. Притаманний державам, де переважає одна нація над іншими. До прикладу, режим апартеїду в ПАР.

Отже, недемократичний політичний режим – це такий стан політичного існування народу, за яким не здійснюється принцип розподілу влади. Історичний досвід показує, що у світі було лише декілька випадків, коли недемократичний режим було встановлено у країні, в якій був високий рівень життя і розвитку. У більшості випадків такий режим реалізується в країнах, громадянське суспільство яких перебуває у занепаді та вступає у протиборство з державною владою, а зіткнення між інтересами влади та суспільства досягає критичної позначки.

Список використаних джерел

1. Скакун О. Ф. Теорія права і держави: підруч. Харків: Консум, 2001. 656 с.
2. Юрій М. Ф. Політологія: навч. посіб. К.: Дакор, КНТ, 2006. 416 с.
3. Ратушняк С. П. Правознавство: навч. посіб. для 10-11 профільних класів, абітурієнтів, студентів неюридичних спеціальностей. ид. 3-є, доп. і переробл. – Тернопіль: Навчальна книга «Богдан», 2014. 720 с.

Слухач 5-В курсу Навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання Національної академії внутрішніх справ

Магдій Сергій Михайлович¹

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД БІЖЕНЦІВ В УКРАЇНІ

Конституція України приділяє особливу увагу закріпленню прав та свобод людини і громадянина, у тому числі і біженців як суб'єктів права, які потребують особливого захисту з боку держави-притулку. Чинне законодавство України у сфері біженців деталізує конституційні права та свободи біженців, уточнює права та обов'язки у конституційно-правових відносинах, а також встановлює нові, не менш значущі права. Однак визнання прав та свобод біженців повинно передбачати їх практичне здійснення та гарантувати їх захист.

Теорія та практика формування правового статусу біженців утвердились на деяких стандартах змісту загальносоціальних гарантій, без яких правовий статус

¹ Науковий керівник: Харченко Н.П.